

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2014r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie Wydział V Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Maksymowicz

Protokolant: Kamila Krawczyk

przy udziale **Piotra Skiby – prokuratora** Prokuratury Rejonowej Warszawa Śródmieście-Północ

po rozpoznaniu dnia 17 stycznia 2014r., dnia 18 marca 2014r. oraz w dniu 26 czerwca 2014r. w Warszawie na rozprawie sprawy:

1. **P. F. (1)**

c. I. i D. z domu K.
ur. dnia (...) w W.

2. **J. G. (1)**

c. A. i E. z domu S.
ur. dnia (...) w W.

3. **P. N.**

s. P. i E. z domu O.
ur. dnia (...) w W.

oskarżonych o to, że w dniu 5 grudnia 2010r. w W. w sklepie (...) przy ul. (...), dokonali wspólnie i w porozumieniu zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci 2 torebek ozdobnych na prezenty oraz dwóch zabawek dziecięcych o łącznej wartości 535,98 zł, czym działali na szkodę firmy (...) Sp. z o.o.,

to jest o czyn z art. 278 § 1 kk,

przy czym J. G. (1) i P. N. czynu tego dokonali w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne,

to jest o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

orzeka

1. oskarżonych **>**, **>** i **>**; w ramach zarzuconego im czynu uznaje za winnych tego, że w dniu 5 grudnia 2010r. w >

a) w przypadku **P. F. (1)** występki z **art. 278 § 1 kk**, za który na podstawie tego przepisu skazuje ją i wymierza jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

b) w przypadku **J. G. (1)** występki z **art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk**, za który na podstawie tych przepisów skazuje ją, a na podstawie **art. 278 § 1 kk** wymierza jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

c) w przypadku **P. N.** występki z **art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk**, za który na podstawie tych przepisów skazuje go, a na podstawie **art. 278 § 1 kk** wymierza mu karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonej P. J. F. - (1) kary pozbawienia wolności zalicza jej okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci zatrzymania dnia 5 grudnia 2010r. i dnia 6 grudnia 2010r., a na podstawie art. 417 kpk nadto dnia 22 października 2010r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;
3. na podstawie art. 63 § 1 kk w zw. z art. 417 kpk na poczet orzeczonej wobec oskarżonej J. G. (1) kary pozbawienia wolności zalicza jej okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci zatrzymania dnia 22 października 2010r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;
4. dowód rzeczowy w postaci płyty CD opisanej pod pozycją 1. (pierwszą) na wykazie dowodów rzeczowych Drz (...) stanowiącym kartę 159. (sto pięćdziesiątą dziewięć) akt o pierwotnym numerze V K (...) nakazuje pozostawić w aktach sprawy;
5. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonych w całości od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, wydatkami obciążając Skarb Państwa;
6. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawa wie na rzecz adwokata K. K. kwotę 826,56 (osiemset dwadzieścia sześć 56/100) złotych tytułem zwrotu nie opłaconych przez stronę kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonej P. F. (1) z urzędu, w tym kwotę 154,56 (sto pięćdziesiąt cztery 56/100) złotych tytułem podatku od towarów i usług;
7. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawa wie na rzecz adwokata M. G. kwotę 826,56 (osiemset dwadzieścia sześć 56/100) złotych tytułem zwrotu nie opłaconych przez stronę kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonej J. G. (1) z urzędu, w tym kwotę 154,56 (sto pięćdziesiąt cztery 56/100) złotych tytułem podatku od towarów i usług;
8. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawa wie na rzecz adwokata A. J. kwotę 723,24 (siedemset dwadzieścia trzy 24/ 100) złote tytułem zwrotu nie opłaconych przez stronę kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu P. N. z urzędu, w tym kwotę 135,24 (sto trzydzieści pięć 24/100) złotych tytułem podatku od towarów i usług.

Sygn. akt V K 1050 / 10

UZASADNIENIE

P. F. (1), J. G. (1) i P. N. zostali oskarżeni o to, że dnia 5 grudnia 2010r. w W. w sklepie (...) przy ul. (...), dokonali wspólnie i w porozumieniu zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci 2 torebek ozdobnych na prezenty oraz dwóch zabawek dziecięcych o łącznej wartości 535,98 zł, czym działali na szkodę firmy (...) Sp. z o.o., to jest o czyn z **art. 278 § 1 kk**, przy czym J. G. (1) i P. N. czynu tego dokonali w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne, to jest o czyn z **art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk**.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego Sąd ustalił, co następuje:

P. F. (1), J. G. (1) i P. N. w dniu 5 grudnia 2010r. wspólnie udali się do sklepu (...), mieszczącego się przy ulicy (...) w W.. Po wejściu do sklepu weszli schodami na pierwsze piętro, gdzie znajdował się dział z zabawkami.

Pracownik ochrony obsługujący monitoring E. Z. (1) widząc nerwowe zachowanie P. N. podjęła jego obserwację. Dodatkowe zainteresowanie E. Z. - (1) wzbudził trzymany przez P. N. w ręce karton z zabawką R. ` R. (1) firmy (...).

W pewnym momencie do P. N. podeszły J. G. (1) i P. F. (1). J. G. (1) trzymała wtedy w dłoni opakowanie klocków L.D.. Następnie cała trójka oddaliła się za stoisko z klockami L.. Jako pierwsza między regały weszła J. G. (1). Za nią podążyła P. F. (1); chwilę później dołączył do nich P. N.. Miejsce to tylko częściowo było objęte zasięgiem monitoringu sklepowego. W tym miejscu P. N., J. G. (1) i P. F. (1) zapakowali pudełka zawierające zabawkę R. ` R. firmy (...)(wartości

249 zł) oraz klocki L.D.(wartości 269 zł) do wcześniej przygotowanych toreb okolicznościowych (wartości 8,99 zł każda), a następnie udali się do wyjścia ze sklepu mieszczącego się od strony ul. (...). Bezpośrednio po zapakowaniu zabawek jedną z toreb niosła J. G. (1); drugą niósł P. N..

E. Z. (1), która obserwowała całą sytuację na monitoringu sklepowym poinformowała o zdarzeniu pracownika ochrony znajdującego się wewnątrz sklepu. W wyniku podjętej przez pracownika ochrony interwencji, poza linią kas ujęta została P. F. (1). Podczas ujęcia P. F. (1) ujawniono przy niej klocki L.D.o wartości 269 złotych zapakowane w torbę ozdobną H. M.o wartości 8,99 złotych. Za żadną z tych rzeczy P. F. (1)nie zapłaciła.

P. N.oraz J. G. (1)zbiegli z miejsca zdarzenia zabierając ze sobą – bez uiszczenia ceny – zabawkę R. ` . R.firmy (...)o wartości 249 złotych zapakowaną w torbkę ozdobną o wartości 8,99 złotych.

Na miejsce zdarzenia został wezwany patrol Policji. W trakcie interwencji w sklepie (...) funkcjonariusze Policji w osobach Ł. P. (1) i B. K. dokonali zatrzymania P. F. (1).

Po analizie nagrań z monitoringu sklepu (...) jako zbiegłych współsprawców kradzieży rozpoznano P. N. i J. G. (1), którzy wcześniej byli notowani jako sprawcy przestępstw przeciwko mieniu, w tym m. in. kradzieży sklepowych.

Powyższych ustaleń Sąd Rejonowy dokonał na podstawie: częściowo wyjaśnień P. F. (1)złożonych na rozprawie (k. 285 akt V K (...)); zeznań świadka E. Z. (1)(k. 12-13v akt V K (...)i k. 287-288); zeznań świadka Ł. P. (1)(k. 10-11 akt V K (...)); protokołu zatrzymania osoby (k. 2 akt V K (...)), protokołów zatrzymania rzeczy (k. 3-5 i 17-19 akt V K (...)), protokołu przeszukania osoby (k. 7-8 akt V K (...)), protokołu ujęcia (k. 15 akt V K (...)), nagrania z monitoringu sklepowego (k. 21-21a akt V K (...)), protokołu oględzin (k. 23-24 akt V K (...)i k. 379-380) oraz innych dowodów z akt sprawy.

P. F. (1)przesłuchana w toku postępowania przygotowawczego przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu (k. 29 akt V K (...)) i skorzystała z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Przesłuchana przed Sądem P. F. (1)częściowo przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu (k. 285). Wyjaśniła, iż przyznaje się do zaboru zabawek o wartości 269 złotych, z którymi została zatrzymana przez ochronę, a następnie przez Policję. Stwierdziła, iż w postępowaniu przygotowawczym przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, gdyż wówczas został jej przedstawiony zarzut kradzieży na kwotę 269 złotych. Dopiero w późniejszym czasie, tj. w akcie oskarżenia przyjęto działanie wspólnie i w porozumieniu z P. N.i J. G. (1). Po okazaniu oskarżonej karty 26 akt V K (...)(postanowienie o przedstawieniu zarzutów) P. F. (1)przyznała, iż znajduje się tam jej adnotacja i podpis. Potwierdziła, iż w treści zarzutu znajduje się kwota 535,98 złotych i wyjaśniła, że możliwym jest, iż nie zwróciła na nią uwagi.

P. N.przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 73 akt V K (...)) i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Na rozprawie (k. 284) P. N.nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż składając wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym przebywał w szpitalu psychiatrycznym. Wskazał, iż wówczas był pod wpływem silnych środków odurzających i nie był w stanie rozróżnić czynu, który został mu zarzucony. Wyjaśnił, że do szpitala psychiatrycznego przy ul. (...)(na oddział detoksykacyjny) trafił na początku grudnia, a został wypisany po 20 grudnia. Stwierdził, iż podczas pobytu w szpitalu zażywał takie leki jak M., N., R.. Był po nich otumaniony i tracił kontakt z rzeczywistością.

J. G. (1)przesłuchana w toku postępowania przygotowawczego nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu (k. 141 akt V K (...)) i skorzystała z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Identycznie przed Sądem J. G. (1)nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu (k. 286) i skorzystała z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Na wstępie wskazać należy, iż w świetle zgromadzonego materiału dowodowego (w szczególności nagrania z monitoringu sklepowego i zeznań E. Z. (1)) bezspornym jest, iż P. N., P. F. (1) i J. G. (1) dnia 5 grudnia 2010r. wspólnie weszli do sklepu (...), w którym udali się na dział z zabawkami. Bezspornym pozostaje też, iż bezpośrednio po zdarzeniu dokonano zatrzymania wyłącznie P. F. (1), przy której ujawniono opakowanie klocków L. D. opakowane w ozdobną torbę (o łącznej wartości 257,99 złotych). Pozostała dwójka oskarżonych uciekła z miejsca zdarzenia zabierając drugą zabawkę z torebką.

Z wyjaśnień oskarżonych na wiarę zasługiwały tylko depozycje P. N. i P. F. (1) z postępowania przygotowawczego. Przyznali się tam do popełnienia zarzucanego im czynu. Konfesje te znajdują potwierdzenie w zeznaniach pracownika ochrony sklepu (...) oraz w nagraniu z monitoringu sklepowego.

J. G. (1) konsekwentnie, na etapie całego postępowania, nie przyznawała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i odmawiała składania wyjaśnień. Zdaniem Sądu należało to rozpatrywać wyłącznie w kategoriach przyjętej przez nią linii obrony. Jak wspomniano, bezspornym pozostaje, iż J. G. (1) dnia 5 grudnia 2010r. przebywała wraz z P. N. i P. F. (1) w sklepie (...). Co więcej, zauważyć należy, iż na nagraniu z monitoringu widać jak to właśnie oskarżona J. G. (1) trzyma w rękach opakowanie z klockami L. D., następnie ujawnione przy zatrzymanej P. F. (1). W świetle doświadczenia życiowego, postawa J. G. (1) bezpośrednio po zdarzeniu, tj. ucieczka ze sklepu wskazuje, iż miała ona pełną świadomość, że wraz z P. N. i P. F. (1) wspólnie dokonuje czynu zabronionego. Tym samym Sąd nie obdarzył stanowiska J. G. (2) walorem wiarygodności.

Także wyłącznie w kategoriach obranej linii obrony należało rozpatrywać wyjaśnienia P. N. złożone na rozprawie. Wówczas oskarżony usiłował zdeprecjonować swoje wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym, w których przyznał się do winy. Tłumaczył, że w czasie przesłuchania przebywał w szpitalu psychiatrycznym i znajdował się pod silnym wpływem leków psychotropowych. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie zostały jednak skutecznie obalone przez I. K. – lekarza pełniącego obowiązki ordynatora oddziału detoksykacyjnego, na którym leczył się oskarżony. I. K. po okazaniu dokumentacji medycznej wskazała, iż w dniu przesłuchania P. N. był w dobrym stanie ogólnym. Nadto I. K. z pełną stanowczością stwierdziła, iż gdyby w trakcie czynności przesłuchania zauważyła, że z pacjentem coś się dzieje podjęłaby interwencję. Odnośnie wpływu leków psychotropowych na oskarżonego, I. K. – wskazała, iż w dniu przesłuchania P. N. oprócz m. przyjmował jedynie lek poprawiający czynność wątroby. Świadczy to, że jego stan psychiczny nie wymagał interwencji medycznej, poza zniwelowaniem dyskretnych objawów abstynencyjnych. Zauważyć wypada, iż linia obrony oskarżonego P. N. skoncentrowana jest jedynie na ukazaniu problemów zdrowotnych. W żaden sposób oskarżony nie odnosił się merytorycznie do treści postawionego zarzutu: nie wyjaśniał w jakim celu udał się do sklepu (...) oraz – przede wszystkim – dlaczego bezpośrednio po opuszczeniu sklepu podjął ucieczkę, co w świetle zasad doświadczenia życiowego nie jest zachowaniem typowym dla osoby niewinnej bądź nie mającej świadomości dokonania przez znajomych czynu zabronionego.

Wyjaśnienia oskarżonej P. F. (1) złożone podczas rozprawy zasługiwały na uwzględnienie jedynie w zakresie, w którym potwierdziła, iż w dniu 5 grudnia 2010r. została zatrzymana początkowo przez ochronę sklepu (...), a następnie przez Policję oraz w zakresie ujawnienia przy niej skradzionej zabawki o wartości 269 złotych i torebki. Dalsze wyjaśnienia oskarżonej, w której kwestionowała, iż działała wspólnie i w porozumieniu z P. N. -i J. G. (1) należało uznać za przyjętą przez nią linię obrony. W ocenie Sądu powodem rozbieżności w wyjaśnieniach P. F. (1) nie jest (jak twierdzi oskarżona) niezwrócenie przez nią uwagi na wartość zabranego mienia umieszczoną w zarzucie w postępowaniu przygotowawczym, a zmiana regulacji prawnych. W dniu 9 listopada 2013r. weszła w życie Ustawa z dnia 27 września 2013r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013r., poz. 1247). Na skutek nowelizacji granica pomiędzy wykroczeniem kradzieży penalizowanym w art. 119 § 1 kw i przestępstwem kradzieży określonym w art. 278 § 1 kk została przesunięta z kwoty 250,00 zł do kwoty (aktualnie) 420,00 zł. Nie bez znaczenia pozostaje zatem wartość ujawnionego przy P. F. (1) mienia (269,00 zł + 8,99 zł = 277,99 zł). Przy tak ustalonej kwocie, w świetle starych regulacji prawnych (obowiązujących w chwili przedstawienia zarzutu) P. F. (1) dokonując zaboru mienia o wartości przekraczając kwotę 250,00 złotych popełniała przestępstwo. Tym samym nie miała ona większego interesu w negowaniu działania wspólnie i w porozumieniu z P. N. i J. G. (1). Jednak w świetle

obecnie obowiązujących regulacji prawnych, obrona przez oskarżoną linią obrony, negująca działanie wspólnie i w porozumieniu, miała na celu doprowadzenie do przyjęcia przez Sąd łagodniejszej kwalifikacji prawnej (art. 119 § 1 kw), a w konsekwencji do umorzenia postępowania karnego na skutek przedawnienia.

Żadnych wątpliwości Sądu nie wzbudziły zeznania złożone przez E. Z. (1), która jako pracownik ochrony obserwowała na bieżąco całe zdarzenie za pośrednictwem kamer z monitoringu sklepowego. Świadek w sposób logiczny wskazała, iż przyczyną skupienia szczególnej uwagi na oskarżonych było nerwowe zachowanie P. N.. E. Z. - (1) opisała całe zdarzenie zgodnie z jego chronologią, klarownie wskazując rolę, jaką każdy z oskarżonych pełnił przy dokonywaniu kradzieży. Analiza depozycji E. Z. (1) pozwala na jednoznaczne przyjęcie, iż oskarżonych łączyło porozumienie obejmujące wspólne wykonanie czynu zabronionego w oparciu o przyjęty podział ról, oraz że każdy z oskarżonych obejmował świadomością, iż wspólnie dokonują czynu zabronionego. Szerzej wątek współsprawstwa oskarżonych zostanie opisany w dalszej części uzasadnienia. Istotnie E. Z. (1) w trakcie rozprawy niewiele pamiętała z przedmiotowego zdarzenia. Jest to w pełni zrozumiałe z uwagi na charakter wykonywanego przez nią zawodu, cechującego się mnogością podobnych interwencji. Nie bez znaczenia pozostawał też znaczny upływ czasu od dnia zaobserwowanej kradzieży do złożenia zeznań przed Sądem. W rezultacie Sąd uznał zeznania E. Z. (1) złożone na etapie postępowania przygotowawczego jako pełnowartościowy materiał dowodowy.

Nie było najmniejszych podstaw by przypuszczać, że E. Z. (1) fałszywie oskarżyła J. G. (1), P. F. (1) i P. N. o dokonanie przestępstwa kradzieży. Strony nie wskazały żadnego argumentu, który choćby uprawdopodobniłby taką motywację świadka. Przysnać wypada, że z uwagi na upływ czasu nie udało się uzyskać dokumentów z inwentaryzacji sklepu (...) lub wydruków z systemu kasowo-magazynowego. Nie udało się także ustalić danych innych pracowników ochrony, którzy wykonywali obowiązki w sklepie dnia 5 grudnia 2010r. Jednak brak tych dowodów nie stał na przeszkodzie czynieniu stanowczych ustaleń faktycznych. Zachowanie oskarżonych zostało częściowo uwiecznione na nagraniu monitoringu. Nie ma powodów by przypuszczać, że E. Z. (1) mylnie zidentyfikowała zabawkę zabraną przez J. G. (1) i P. N., np. celowo wybrała produkt, którego wartość wraz z torebką ozdobną przekraczała 250,00 zł. Świadek obserwowała zdarzenie na monitoringu w czasie rzeczywistym (gdy zabezpieczone nagranie jest w przyspieszonym tempie) – znając ofertę sklepu i miejsce rozlokowania produktów poszczególnych marek miała możliwość zidentyfikowania zabawki, którą trzymał w dłoni P. N. i której brakowało w sklepie.

Marginalne znaczenie dla sprawy miały zeznania funkcjonariusza Policji Ł. P. - (1). Wiedza świadka, który przybył do sklepu już po ujęciu P. F. (1), ograniczała się do potwierdzenia sprawstwa oskarżonej w zakresie kradzieży klocków L.D. oraz torby ozdobnej. Odnośnie współudziału w kradzieży P. N. i J. G. (1) wiedza świadka ograniczyła się do informacji przekazanych mu przez pracownika ochrony sklepu.

Jako całkowicie wiarygodne Sąd ocenił zeznania I. K.. Świadek w grudniu 2010 roku pełniła obowiązki ordynatora na oddziale detoksykacyjnym S. N. - w W., gdzie leczył się P. N.. I. K. zeznawała na okoliczność stanu zdrowia oskarżonego w dniu jego przesłuchania w trakcie postępowania przygotowawczego. Stanowczo zeznała, iż każdorazowo zapoznaje się ze stanem zdrowia pacjentów przebywających na oddziale i dopiero po tym wydaje opinię, czy pacjent jest w stanie uczestniczyć w czynnościach procesowych. Na podstawie okazanej dokumentacji medycznej (załączonej do akt – k. 310) I. K. potwierdziła, iż w dniu przesłuchania oskarżony był w dobrym stanie ogólnym i żadne dane nie wskazują aby P. N. dnia 13 grudnia 2010 roku nie był w stanie poddać się czynności procesowej. Świadek wykluczyła, iż podawane leki miały jakikolwiek wpływ na stan świadomości P. N..

Z dużą ostrożnością należało oceniać zeznania E. G.. Zauważyć trzeba, iż zeznania tego świadka poza zapewnieniami, że dnia 5 grudnia 2010r. spotkała się pod sklepem (...) z J. G. (1) były bardzo ogólne, pozbawione szczegółów. Zasadniczo zeznania E. G. ograniczały się do opisu sytuacji po zdarzeniu będącym przedmiotem zarzutu. E. G. pytana o szczegóły spotkania (np. godzina spotkania czy ubiór oskarżonej) nie potrafiła dać precyzyjnej odpowiedzi bądź też zasłaniała się niepamięcią. Sąd miał na uwadze długi czas jaki upłynął od opisywanego spotkania do złożenia zeznań. Pozornie nie można wykluczyć, iż E. G. rzeczywiście dnia 5 grudnia 2010r. spotkała się z J. G. (1) przed sklepem (...), nie mając świadomości, iż koleżanka wewnątrz sklepu dokonała kradzieży. Wersja ta jednak byłaby dalece naiwna. Wypunktować trzeba, że według zeznań pracownika ochrony E. Z. (1) cała trójka oskarżonych opuszczała sklep razem.

Bezpośrednio po zdarzeniu została zatrzymana jedynie P. F. (1). P. N. i J. G. (1) uciekli z miejsca zdarzenia. Prowadzi to do oczywistego wniosku, iż J. G. (1) musiała opuścić sklep wspólnie z P. N.. W przypadku gdyby rzeczywiście E. G. czekała wówczas przed sklepem, musiała powyższy fakt dostrzec, a tym samym uwzględnić go w swoich zeznaniach. Tymczasem analiza zeznań E. G. prowadzi do wniosku, iż J. G. (1) sklep miała opuszczać sama. Nie można także pominąć faktu, iż świadek E. G. jest przyjaciółką z więzienia oskarżonej J. G. (1), a co za tym idzie ma interes w zapewnieniu oskarżonej swobodnego alibi.

Niezwykle istotnym materiałem dowodowym było nagranie z monitoringu sklepowego, zarejestrowane na płycie DVD (k. 21 akt V K (...)). Płyta zawiera dwa pliki z nagraniami. Na pierwszym z nich widać wszystkich oskarżonych poruszających się pomiędzy regałami na dziale z zabawkami. Uwidoczniony został moment, w którym P. N. i J. G. (1) trzymają w ręce pudełka z zabawkami, a następnie cała trójka udaje się z zabawkami pomiędzy regały sklepowe. Drugi plik z nagraniem przedstawia wszystkich oskarżonych, którzy bezpośrednio po sobie opuszczają alejkę z zabawkami. Wówczas P. N. i J. G. (1) niosą w rękach torby okolicznościowe z zawartością. Wielkość toreb okolicznościowych odpowiada wielkości pudełek, które oskarżeni wcześniej trzymali w rękach (k. 379-380). Analiza materiału video z płyty DVD w połączeniu z zeznaniami E. Z. (1) daje jasny i precyzyjny obraz zdarzenia z dnia 5 grudnia 2010 roku. Jakość powyższego nagrania nie pozostawia wątpliwości odnośnie wizerunku oskarżonych, dlatego też Sąd nie dostrzegł potrzeby zasięgnięcia w niniejszej sprawie opinii biegłego antropologa.

Wobec zaistnienia na etapie postępowania przygotowawczego wątpliwości odnośnie stanu poczytalności oskarżonych poddano ich badaniom przez biegłych psychiatrów. Jak wynika z opracowanych opinii (k. 90-92, 127-129 i 143-145 akt V K (...)) stan psychiczny oskarżonych w odniesieniu do zarzucanego im czynu nie zniósł, ani nie ograniczał ich zdolności do rozpoznania znaczenia czynu oraz zdolności pokierowania swym postępowaniem. Biegli psychiatrzy uznali, iż podejrzani w aktualnym stanie psychicznym mogą brać udział w czynnościach procesowych, a ich poczytalność nie budzi wątpliwości.

W opinii Sądu wszystkie opinie są wartościowym dowodem w sprawie: są pełne, jasne, logiczne i należycie uzasadnione. Zawierają obszerne sprawozdania. Sąd nie dostrzegł potrzeby ich uzupełnienia. Żadna ze stron opinii tych nie kwestionowała.

Analiza ustalonego stanu faktycznego pozwoliła na przyjęcie w stopniu nie budzącym wątpliwości, że oskarżeni P. F. (1), J. G. (1) i P. N. swoim zachowaniem wyczerpali znamiona występku określonego w art. 278 § 1 kk. Nie ulega wątpliwości, iż oskarżeni działali umyślnie dążąc do przywłaszczenia rzeczy na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Oskarżeni bezprawnie zawładnęli rzeczami, które nie stanowiły ich własności.

Oskarżonym zarzucono, że działali wspólnie i w porozumieniu ze sobą. Za konstytutywne elementy współsprawstwa uznać należy wspólne wykonanie czynu zabronionego (element przedmiotowy) oraz porozumienie (element podmiotowy). Ustawa nie wprowadza żadnych dodatkowych warunków dotyczących formy porozumienia, gdyż może ono dojść do skutku w każdej formie, nawet w sposób dorozumiany. Ważny jest jednak zamiar współdziałania z drugą osobą w wykonywaniu czynu zabronionego. Współdziałający muszą mieć świadomość wspólnego wykonywania czynu zabronionego. Nie jest przy tym konieczne, aby każdy z oskarżonych osobiście podejmował zachowania stanowiące znamiona czynu zabronionego. Wedle przyjmowanego w piśmiennictwie i orzecznictwie poglądu jurystyczna istota współsprawstwa zasadza się na stworzeniu podstaw do przypisania każdemu ze współsprawców całości popełnionego wspólnie przez kilka osób przestępstwa, a więc także tego, co zostało realizowane przez innych współdziałających, przy czym każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność tak, jak gdyby sam wykonał czyn zabroniony (zrealizował jego znamiona w całości własnoręcznie), niezależnie od odpowiedzialności pozostałych współdziałających (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 15.01.2003 r., II AKa 353/02, Prok. i Pr. 2003/9/18; wyrok SA w Lublinie z dnia 15.06.2000 r., II AKa 70/00, Prok. i Pr. 2001/5/24). Warunkiem odpowiedzialności za współsprawstwo jest wykazanie, iż współdziałających łączyło porozumienie obejmujące wspólne wykonanie czynu zabronionego w oparciu o **przyjęty podział ról**, oraz że każdy z uczestników porozumienia obejmował świadomością realizację całości znamion określonego czynu zabronionego (por. wyrok SN z dnia 5.03.2002 r., II KKN 77/00, Lex nr 51808).

W rozpoznawanej sprawie zostały spełnione wszystkie warunki by przyjąć współsprawstwo oskarżonych ze sobą. Każdy z oskarżonych odgrywał określoną rolę w popełnianiu czynu zabronionego, przy czym nie budzi wątpliwości, iż działania te były ze sobą powiązane i każdy z oskarżonych obejmował swoją świadomością, a tym samym i zamiarem, działania drugiego. Nie ulega wątpliwości, iż oskarżeni w dniu 5 grudnia 2010r. spotkali się w celu dokonania kradzieży. Następnie poszli razem do sklepu, w którym podjęli szereg czynności umożliwiających wyniesienie rzeczy, takich jak: udanie się z zabawkami wziętymi z regałów w ustronne miejsce sklepu, zapakowanie rzeczy do toreb ozdobnych - a następnie wspólne udanie się do wyjścia ze sklepu bez uregulowania należności. Na porozumienie między oskarżonymi wskazuje także chronologiczna analiza zdarzenia. Przykładowo zarówno z nagrania z monitoringu, jak i z zeznań E. Z. (1) wynika, iż w momencie, w którym oskarżeni odchodzili w miejsce nieobjęte monitoringiem pudełko z klockami L. D. trzymała w rękach J. G. (1). Na drugim nagraniu widać, że torby zawierające pudełka z zabawkami nieśli J. G. (1) i P. N.. Przy wyjściu ze sklepu to samo pudełko, zapakowane w torebkę ozdobną zostało ujawnione przy P. F. (1). Oznacza to – i ustalenie to nie będzie dowolne – że w którymś momencie (czego nie zarejestrowały kamery) J. G. (1) torbę z klockami przekazała współoskarżonej, by ta wyniosła ją ze sklepu. Już samo to świadczy o działaniu wspólnie i w porozumieniu, gdzie oskarżeni początkowo wspólnie zapakowali pudełka z zabawkami w ozdobne torebki, a po kilku chwilach wynosili je wspólnie z obiektu zakładając – jak należy przypuszczać – że ochrona nie będzie w stanie zatrzymać jednocześnie trzech osób. Na świadomość wspólnej realizacji znamion czynu zabronionego wskazywało też zachowanie J. G. (1) i P. N., którzy wobec ujęcia P. F. (1) uciekli ze sklepu zabierając ze sobą drugą zabawkę zapakowaną w torebkę ozdobną.

W przypadku J. G. (1) i P. N. dodatkowo ustalono, że przypisanego im czynu dopuścili się oni w warunkach powrotu do przestępstwa. Wyrokiem Sądu (...) z dnia 11 października 2006r. (sygn. akt **VK** (...) – k. 43 akt **VK** (...)) J. G. (1) i P. N. zostali skazani za czyn z art. 278 § 1 kk popełniony dnia 28 kwietnia 2006r. na kary: J. G. (1) – 1 roku pozbawienia wolności; P. N. – 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Następnie (co potwierdza Krajowy Rejestr Karny – k. 339-340) zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary wymierzonej wobec P. N.. Z informacji systemu N. S. wynika, że:

- J. G. (1) karę 1 roku pozbawienia wolności wymierzoną tym wyrokiem odbywała od dnia 28 kwietnia 2006r. do dnia 29 kwietnia 2006r. (zaliczenie zatrzymania), od dnia 9 stycznia 2007r. do dnia 3 kwietnia 2007r. i **od dnia 23 kwietnia 2007r. do dnia 29 stycznia 2008r.** (k. 368);
- P. N. karę 10 miesięcy pozbawienia wolności odbywał: dnia 28 kwietnia 2006r. (zaliczenie zatrzymania) i **od dnia 17 kwietnia 2009r. do dnia 16 lutego 2010r.** (k. 366); następnie kara ta została objęta wyrokiem łącznym Sądu (...) w W. z dnia 7 sierpnia 2012r. (k. 367) .

Nakazywało to przyjąć, że J. G. (1) i P. N. przypisanego im czynu dopuścili się przed upływem 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za podobne przestępstwo umyślne (art. 64 § 1 kk).

Dokonane ustalenia faktyczne i ich ocena prawna upoważniały, a zarazem obligowały Sąd do wymierzenia oskarżonym kary. Sąd wymierzył:

- P. F. (1) karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- J. G. (1) karę 1 roku pozbawienia wolności;
- P. N. karę 9 miesięcy pozbawienia wolności.

Orzeczone kary znajdują się w granicach przewidzianych przez ustawę oraz pozostają adekwatne do stopnia winy sprawców, stopnia społecznej szkodliwości czynu, jak również uwzględniają cele zapobiegawcze i wychowawcze. Jako okoliczności obciążające Sąd uwzględnił, że: a) sprawcy działali w miejscu publicznym, a mianowicie w dużym i ruchliwym sklepie znajdującym się w centrum miasta; b) sprawcy działali wspólnie i w porozumieniu, w sposób przemyślany i zaplanowany. W kategoriach okoliczności łagodzących Sąd rozpatrywał, że wartość skradzionych rzeczy

nie była znaczna. Na korzyść P. F. (1) i P. N. przemawiało także przyznanie się do winy na etapie postępowania przygotowawczego. Zróźnicowanie kar wymierzonych oskarżonym było wynikiem ich odmiennej sytuacji kryminalnej:

- P. F. (1) była uprzednio (k. 336-337) trzykrotnie karana łącznie za **sześć przestępstw**: cztery z Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i dwa z art. 278 § 1 kk;
- J. G. (1) przypisanego jej czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa; uprzednio była (k. 343-345) szesnastokrotnie karana łącznie za **siedemnaście przestępstw**: piętnaście przeciwko mieniu (głównie z art. 278 § 1 kk) oraz dwa z Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;
- P. N. przypisanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa; uprzednio był (k. 339-340) dziewięciokrotnie karany łącznie za **jedenaste przestępstw**: pięć przeciwko mieniu, cztery z Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i dwa z art. 209 § 1 kk.

Odpisy wyroków dotyczących oskarżonych znajdują się na k. 74-75, 76-79, 80-82, 102-104, 106-108, 109-111, 112-114, 115-117, 123-125).

Sąd rozpatrując przypadek oskarżonych przez przyzmat zawartych w art. 69 §§ 1 i 2 kk przesłanek warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary nie znalazł podstaw do zastosowania tej instytucji. Przy wielokrotnej uprzedniej karalności oskarżonych brak było podstaw by przyjąć, że kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczająca dla osiągnięcia wyznaczonych celów, a w szczególności zapobiegnie powrotowi sprawców do przestępstwa. Jak to jasno wynika z informacji o karalności oskarżonych, skazania na bezwzględne kary pozbawienia wolności oraz kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania nie skłoniły ich do przestrzegania porządku prawnego i zejścia z drogi przestępstwa. Brak było podstaw do uznania, że oskarżeni aktualnie docenią dobrodziejstwo środka probacyjnego i nie popełnią ponownie przestępstwa. Zdaniem Sądu tylko dolegliwość spowodowana koniecznością ponownego odbycia kary pozbawienia wolności będzie mogła skłonić oskarżonych do przestrzegania porządku prawnego i sprawi, że w przyszłości może dłużej się zastanowią zanim podejmą zamach na mienie innej osoby lub jakiegokolwiek inne dobro chronione prawem.

W orzecznictwie, na tle art. 69 §§ 1 i 2 kk, podnosi się przecież m. in., że jeżeli fakt toczenia się postępowania karnego przeciwko sprawcy nie powoduje zmiany jego postępowania oznacza to konieczność odstąpienia od pobłażliwego podejścia do tego sprawcy i sięgnięcia po radykalniejsze środki. Ponadto, gdyby kara pozbawienia wolności miała nie prowadzić do poprawy etycznej, a co najmniej - jurydycznej, nie byłaby przewidziana w ustawodawstwie karnym, które m.in. osiągnięcie takich celów przez stosowanie kar przewiduje (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10.12.1998r., II AKa 229/98, Prok. i Pr. 1999/7-8/29). Podobnie postulowanie by nie karać oskarżonego pozbawieniem wolności, bo może to spowodować jego dalszą demoralizację uważane jest za wyraz postawy opacznej. Unikanie karania byle nie ryzykować deterioracji sprawcy przestępstwa, jest wręcz sprzeczne z założeniami postępowania karnego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 12.11.2003r., II AKa 255/03, OSA 2005/3/18). Tak samo przepis art. 58 § 1 kk nie powinien być przyjmowany jako samoistna norma oznaczania kar, ale jako kierunkowa wskazówka wymiaru kary, którą należy stosować wraz z innymi podobnymi dyrektywami. Obligatoryjność potrzeby szczególnego uzasadnienia, dlaczego sąd musiał orzec karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania (ultima ratio tej kary) nie uchyła uznania sędziowskiego (art. 53 § 1 kk), a jest tylko zabiegiem redakcyjnym ustawodawcy, wyrażającym założenia przyjętego systemu wartości. Sąd ma prawo orzec karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania właśnie wtedy, gdy po oznaczeniu celów kary (zapobiegawczych bądź wychowawczych, a także potrzeb kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa - art. 53 § 1 kk) uzna, że ta kara jest niezbędna (por. w tym duchu wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 12.10.2000r., II AKa 168/00, KZS 2000/11/40). Tak samo nie ma automatyzmu między wymierzeniem kary w wysokości czy rodzaju przewidzianym w art. 69 § 1 kk i rozważaniem co do potrzeby zastosowania przewidzianej w nim instytucji. Wymierzenie kary do 2 lat pozbawienia wolności wcale nie oznacza, że sąd obowiązany jest zawsze rozważyć, czy sprawca zasługuje na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia jej wykonania. Rozpatrzenie warunków tej decyzji, określonych w art. 69 § 1 in fine kk i w art. 69 § 2 kk nie aktualizuje

się, jeżeli sąd uzna, że powody wskazane w art. 53 § 1 i 2 kk przemawiają za orzeczeniem kary w bezwzględnym wymiarze (postanowienie SN z dnia 19.07.2006r., V KK 174/06, Lex nr 188375).

Stosownie do dyspozycji art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonym okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci zatrzymania:

- P. F. (1): dnia 5 grudnia 2010r., dnia 6 grudnia 2010r. oraz – na podstawie art. 417 § 1 kpk – dnia 22 października 2010r.,
- J. G. (1) – na podstawie art. 417 § 1 kpk – w dniu 22 października 2010r.

przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności. Dokonane zaliczenia uwzględniają, że oskarżone były pozbawione wolności w sprawie dotyczącej zaboru mienia w dniu 22 października 2010r., w której postępowanie prawomocnie umorzono (k. 241-242).

Dowód rzeczowy w postaci płyty opisanej pod pozycją 1. na wykazie dowodów rzeczowych Drz (...)stanowiącym kartę 159. akt o pierwotnym numerze V K(...)Sąd nakazał pozostawić w aktach sprawy (punkt 4 wyroku).

Bazując na treści art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) Sąd zwolnił wszystkich oskarżonych od ponoszenia kosztów procesu, wydatkami obciążając Skarb Państwa. Wobec sytuacji materialnych oskarżonych i orzeczenia w stosunku do nich bezwzględnych kar pozbawienia wolności Sąd uznał za właściwe uwolnienie ich od obowiązku ponoszenia kosztów procesu.

O wynagrodzeniu za pomoc prawną udzieloną przez obrońców ustanowionych z urzędu Sąd orzekł na podstawie art. 29 ust. 1 Ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2002r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) w zw. z § 14 ust. 2 pkt 3, § 16 i § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013r., poz. 461).

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy orzekł jak w sentencji.

* * *